

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 13C/270/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212228405
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2015:7212228405.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II sudkyňou JUDr. Oľgou Mičietovou v právnej veci žalobkyne POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v menej ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy 825,72 eura s prísl. takto

rozhodol:

- I. Konanie neprerušuje.
- II. Žalobný návrh zamietá.
- III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 žiadala žalobkyňa, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II, pretože nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobkyne voči dlžníkovi E. W. vzniknutú zo zmluvy o úvere a aby rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej z titulu majetkovej škody sumu 125,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 700,72 eura a uplatnila si náhradu trov konania. Na odôvodnenie uviedla, že ako oprávnený subjekt (veriteľka zo zmluvy o úvere č. 9050281) navrhla postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 9050281 dlžníkom E. W., nar. XX.XX.XXXX, ktorému jej návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť č. Ex 12647/2011. Súdny exekútor predložil jej návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Košice II a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uviedla, že exekučný súd, ktorý žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie bol povinný zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom stanovenej lehote. Žalobkyňa uviedla, že exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná, nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a ani si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 (žalobkyňa uviedla, že konanie sa začalo dňa 1.8.2009) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Uviedla, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (žalobkyňa uviedla omeškanie viac ako 380 dní). Žalobkyňa tvrdila, že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní a primäla súd na vydanie rozhodnutia a to: dňa 2.7.2009 podaním žiadosti o informáciu o stave konania, dňa 23.9.2009

opätovným podaním žiadosti o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 podaním ďalšej žiadosti o informáciu o stave konania, dňa 25.2.2010 podaním žiadosti o informáciu o stave konania/podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, dňa 30.8. 2010 podaním sťažnosti a podnetom na preskúmanie zákonnosti postupu súdu - prieťahy v konaní, dňa 23.11. 2010 podaním sťažnosti na prieťahy v konaní a dňa 25.5.2011 opätovným podaním sťažnosti na prieťahy v konaní. Opísaný postup exekučného súdu vyhodnotila ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Ex. por.. Uviedla, že neexistuje v predmetnom prípade okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Uviedla, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná. Žalobkyňa si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnila náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. Uviedla, že jej vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jej činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, a to uviedla, že výlučne nesústredenou činnosťou exekučného súdu vynaložila márne sumu 125,- eur, o ktorej uviedla, že je jej majetkovou škodou a jej náhradu žiadala od žalovanej. Zároveň si uplatnila žalobkyňa náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože uviedla, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedla, že nesprávny úradný postup okresného súdu má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jej majetkových práv. Uviedla, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jej legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jej pohľadávky. Na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy, uviedla žalobkyňa aj ďalšie dôvody a to neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do jej zákonných nárokov a základných práv v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, čo vyvolalo u žalobkyne, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov, pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Uviedla, že úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo zánik jej ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a táto vyvolaná strata zisku spôsobila jej hospodársku ujmu, ale aj ujmu na strane jej majiteľov a uviedla, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohla prijať. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jej práv, stratu legitímnych očakávaní, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie vecí a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie, spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, si uplatnila sumu 700,72 eura, a to uviedla že uskutočnila výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ústavného súdu (ktorý má za spravodlivé ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t.j. cca 660,- eur), teda pri satisfakcii vo výške 660,- eur/rok, znamená to 55,- eur/mesiac. Uviedla, že podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadala žalovanú o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody, avšak žalovaná do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Uznesením zo dňa 9.10.2012, č.k. 13C/240/2012-10, bola táto predmetná vec spojená na spoločné konanie s ďalšími obdobnými vecami, ktoré sa začali na tunajšom súde a skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov a spoločné konanie bolo vedené pod sp. zn. 13C/240/2012. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.10.2012.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 20.3.2015, č.k. 13C/240/2012-58, bolo spoločné konanie vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/240/2012 rozpojené na samostatné konania, okrem iného aj konanie vedené pod sp. zn. tejto právnej veci. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.4.2015.

Žalovaná sa k žalobnému návrhu vyjadrila písomným podaním zo dňa 14.2.2014 doručeným súdu dňa 19.2.2014 do konania, v ktorom táto vec bola vedená ako spojená pod sp. zn. 13C/240/2012. Uviedla, že k podmienkam úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. musia byť splnené nasledovné všeobecné podmienky, len pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: a/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu, ku ktorému podľa žalobkyne malo dôjsť zamietnutím návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote, uviedla žalovaná, že si žalobkyňa uplatňuje nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa nej spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Mala za to, že v súlade so závermi rozhodovacej praxe je nutné dospieť k záveru, aj napriek absencii legálnej definície pojmu nesprávny úradný postup, že ide o tie prípady vzniku škôd, ktoré sú vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou. Odkázala v tejto súvislosti na judikáty a to rozsudok NS ČR zo dňa 29.6.1999, sp. zn. 2Cdon/129/97, rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/24/04 a uznesenie NS ČR zo dňa 25.8.2009, sp. zn. 25Cdo/1018/2007. Mala za nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým súd žiadosť o vydanie poverenia zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohlo viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Citovala ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Citovala ust. § 44 ods. 2 Ex. por. účinného od 1.6.2011 a poukázala na predposlednú a poslednú vetu tohto ustanovenia, podľa ktorého ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie. Z citovaných zákonných ustanovení mala žalovaná za zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Uviedla, že táto podmienka nepochybne nebola v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietanej žalobkyňou splnená. Uviedla, že predmetné rozhodnutia okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň ich zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je namieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Poukázala zároveň aj na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Ex. por. vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Ako ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o prekročení rozhodovacej právomoci súdu vykonaním „opätovného posúdenia práva žalobkyne na zaplatenie dlhu“, žalovaná uviedla, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3.3.2011, č.k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia NS SR z 13.10.2011, sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia NS SR z 26.9.2011, sp. zn. 3Mcd/11/2010 a uznesenia NS SR z 29.3.2011, sp. zn. 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Uviedla, že v takom prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný. Uviedla, že podľa názoru ÚS z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je podmienka existencie vnútroštátneho práva prikazujúceho za určitých okolností prieskum materiálnej stránky rozhodcovského rozsudku v rámci rozhodovania o návrhu na výkon rozhodcovského rozsudku splnená (§ 45 zák. o rozhodcovskom konaní), potom postup všeobecného súdu, ktorý z toho vyvodí dôsledky vyplývajúce zo slovenského právneho poriadku, je legitímny. V súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v existencii prieskumov v konaní žalovaná poukázala na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieskumoch v konaní. Uviedla, že súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieskumov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieskumy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy,

v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí ÚS SR o ústavnej sťažnosti, ktorým ÚS konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uviedla, že si žalobkyňa vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nespĺnila ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť ich preukázania a preto nepovažuje žalovaná vzhľadom na vyššieuvedené existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Uviedla aj, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ale len ÚS SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy podľa zák. č. 757/2004 Z.z.. Vzhľadom na vyššieuvedené žalovaná nepovažovala za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. V zmysle ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., žalovaná z dôvodu opatrnosti vzniesla námietku premlčania. V nej uviedla, že ak mala žalobkyňa vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K vyčísleniu nároku na náhradu materiálnej škody vo výške vymáhanej istiny s príslušenstvom poukázala žalovaná na to, že žalobkyňa v prvom rade nepreukázala existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. V druhom rade nepreukázala existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenia poverenia a v treťom rade ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že nie je možné vymôcť pohľadávku od dlžníka a tvrdeniu, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky, poukázala žalovaná na to, že rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku žalobkyne na súde. V tejto súvislosti poukázala na viacero rozhodnutí krajských súdov. Rovnako uviedla žalovaná aj to, že ak by si žalobkyňa toto právo uplatnila novým návrhom, musela by preukázať v prvom rade, že by jej súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje ona od žalovanej (čo však nepreukázala a ani preukázať nemôže) a v druhom rade musela by preukázať, že pohľadávka je nevyožiteľná v dôsledku pochybenia okresného súdu, t.j. že nebyť tvrdeného nesprávneho úradného postupu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však žalobkyňa nepreukázala a ani nepreukáže. Mala za to, že žalobkyňa nepreukázala ani vznik ani výšku majetkovej škody. K nemajetkovej ujme, ktorú si žalobkyňa uplatnila vo výške 20 % z istiny a príslušenstva, ktorá má byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a má kompenzovať porušenie práva na súdnu ochranu, žalovaná citovala ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu a nie je možné vychádzať z paušálnej sumy. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva uviedla, že nie je podložená akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. Považovala za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy jej určenie percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Poznamenala, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ mala žalovaná za irelevantné v tomto konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatnila spoločnosť ako právnická osoba. Odkázala v tejto súvislosti na rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o „zániku podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ poukázala, že tieto nie sú bližšie konkretizované a súčasne uviedla, že žalobkyňa neupresnila ani v čom a ako situácia „ovplyvnila jej ďalšie podnikateľské postupy“. Súčasne uviedla, že žalobkyňa opomenula, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Mala za to, že so žalobných návrhov toto nevyplýva a preto žalovaná nemala za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V súvislosti s potrebou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. výšky takejto náhrady žalovaná zdôraznila potrebu zohľadniť ust. § 3 ods. 1 Obč. zák. o dobrých mravoch a aj s prihliadnutím na poškodenú osobu, t.j. vychádzať z ust. § 17 ods. 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z.. Predložila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobkyne dostala sťažnosť od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Súčasne žalovaná

konkrétne uviedla citácie z tohto listu. Uviedla, že o negatívnej percepcii žalobkyne verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov svedčí aj článok v denníku SME zo dňa 16.7.2012, ktorý takisto priložila. Mala z uvedeného za zrejmé, že žalobkyňa a jej praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobkyne podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Uviedla, že žalobkyňa je vnímaná ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. K požiadavke, resp. podmienke príčinnej súvislosti žalobkyňa, vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, uviedla, že nemožno tvrdiť, že žalobkyňi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná zhrnula, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Mala žalobu za právne neopodstatnenú a navrhla, aby ju súd preto zamietol. Uplatnila si náhradu trov konania.

Elektronickým podaním zo dňa 9.7.2015, doručeným súdu dňa 10.7.2015, navrhla žalobkyňa konanie prerušiť s odôvodnením, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti tamojšej žalobkyňi na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Žalobkyňa uviedla, že v uvedenom konaní vystupuje na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, t.j. tunajšia žalovaná a v 2. rade POHOTOVOSTĽ, s.r.o., t.j. ona, žalobkyňa a to za účasti vedľajšieho účastníka Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778. Žalobkyňa uviedla, že Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 7.10.2013 a v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika zastúpená MS SR. Žalobkyňa mala za to, že pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu a teda zodpovedanie navrhnutých prejudiciálnych otázok má v konaní zásadný význam.

Podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod spisovou značkou 7C/6/2010 je posúdenie nároku na náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie. Avšak posúdenie (právne a skutkové) nároku uplatneného žalobkyňou v konaní prebiehajúcim na tunajšom súde (zodpovednosť štátu - žalovanej za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobkyňi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II) patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie. Nie je preto potrebné interpretovať právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa domáha žalovaná v 1. rade v konaní prebiehajúcim na inom všeobecnom súde Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené, súd dospel k záveru, že nie je vedené konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktoré môže mať význam pre rozhodnutie tunajšieho súdu v tomto konaní, preto rozhodol o návrhu žalobkyne prerušení konania tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia.

K námietke porušenia zásady neustrannosti súdu, na ktorej žalobkyňa zotrvala s odôvodnením tým, že jej doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Košice II, súd uvádza, že túto námietku nemal za dôvodnú, pretože žalobkyňi bolo dňa 10.2.2014 doručené uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.10.2012, č.k. 11NcC/73/2012-26, ktorým

Krajský súd v Košiciach o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Košice II rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Košice II JUDr. Oľga Mičietová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí spojených na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 13C/240/2012.

Súd elektronickým podaním zo dňa 14.7.2015 doručeným žalobkyni toho istého dňa jej oznámil, že ňou uvádzané dôvody v jej elektronických podaniach zo dňa 10.7.2015 na odročenie, resp. zrušenie pojednávania, nariadeného na deň 15.7.2015 súd nemal za dôležité dôvody na odročenie pojednávania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O.s.p. a preto sa nariadené pojednávanie uskutoční.

Vec súd prejednal v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní, a z ktorých žalobkyňa nereagovala na oznámenie súdu, že sa pojednávanie uskutoční napriek jej žiadosti o jeho odročenie a žalovaná svoju neúčast' vopred písomne podaním doručeným súdu dňa 10.7.2015 ospravedlnila z dôvodu zachovania hospodárnosti konania pričom zotrvala na svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19.2.2014, na ktoré v celom rozsahu poukázala a navrhla návrh zamietnuť. O odročenie pojednávania nežiadala.

Vo veci súd vykonal dokazovanie pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn. 48Er/2464/2011, na základe ktorého zistil:

Dňa 18.7.2011 bol spísaný vo forme zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - tunajšej žalobkyne proti povinnému E. W., P. 8, T., na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 3.6.2009 sp. zn. SR 04079/09, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., IČO: 35 922 761, so sídlom v Bratislave, Karloveské rameno 8, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.6.2009 a to na vymoženie sumy vo výške 233,02 eura spolu s príslušenstvom.

Písomnou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola doručená tunajšiemu súdu dňa 12.9.2011 súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý požiadal pod sp. zn. Ex 12647/11 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 04079/09 zo dňa 3.6.2009, ktorý sa stal právoplatným dňa 29.6.2009.

Tunajší súd uznesením zo dňa 27.7.2011, č.k. 48Er/1901/2011-11, rozhodol v exekučnej veci oprávneného - žalobkyne proti povinnému E. W. vedenej na exekútorskom úrade v Bratislave u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého pod č. Ex 12647/2011 o vymoženie pohľadávky vo výške 233,02 eura s prísl. tak, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 5.9.2011 zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.12.2011. Voči uzneseniu bolo prípustné odvolanie, ani žalobkyňa, ani povinný však opravný prostriedok proti tomuto uzneseniu nepodalí. Na odôvodnenie zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súd s odvolaním sa na ust. § 45 ods. 2 zák. o rozhodcovskom konaní uviedol, že zmluva o úvere, ktorá je formulárovou zmluvou obsahuje dojednanie rozhodcovskej doložky a takéto dojednanie mal súd za neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, pretože vzhľadom na predložené formulárové vyhotovenie zmluvy dlžník nemal a možnosť podstatným spôsobom jej obsah ovplyvniť, ale mohol ju, aj s poukazaním na nízke právne vedomie slovenských spotrebiteľov, len buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Rozhodcovský súd absolútne opomenul aplikovanie príslušných kogentných vnútroštátnych a európskych týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Exekučný súd uviedol, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. Obč. zák. a tiež smernica 93/13/EHS. Rozhodcovská doložka, uvedeným spôsobom dojednaná, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a teda je v zmysle § 53 ods. 4 Obč. zák. neplatná. Keďže bola základom na vydanie rozhodcovského rozsudku, ktorý je exekučným titulom v exekučnom konaní, uviedol súd, že jedná sa o výkon práv v rozpore so zákonom a v rozpore s dobrými mravmi a preto žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom len „Zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 5 ods. 1 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. 1 a 2 Zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu (ods. 1). Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa (ods. 2).

Podľa ust. § 6 ods. 4 veta prvá Zákona, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

Podľa ust. § 9 ods. 1 Zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa ust. § 9 ods. 2 Zákona, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa ust. § 9 ods. 4 Zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 17 ods. 1, 2 a 3 Zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (ods. 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným

zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (ods. 2). Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (ods. 3).

Podľa ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení platnom do 31. mája 2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení platnom od 1. júna 2011 do 17.1.2013, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Zodpovednosť za škodu spôsobenou nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou za škodu, t.j. zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá je založená na súčasnom splnení troch podmienok a to: nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu je teda existencia nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup môže byť tak rozmanitý, že jeho všeobecné vyjadrenie v definícii, ako i zovšeobecňujúci popis nie je možný, preto zákon nedefinuje nesprávny úradný postup. Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. V rámci nesprávneho úradného postupu riešia sa tie prípady vzniku škôd, ktoré vznikli inou ako rozhodovacou činnosťou.

Vykonaným dokazovaním, vychádzajúc z citovanej právnej úpravy súd dospel k týmto záverom:

Žalobkyňa tvrdila, že nesprávny úradný postup spočíval (bol charakterizovaný) nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. tvrdila, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010, pričom konanie tvrdila, že začalo 1.8.2009 a tvrdila, že došlo k omeškaniu viac ako 380 dní. Tieto tvrdenia však žalobkyňa nepreukázala.

Naopak, vykonaným dokazovaním, oboznámením sa s obsahom pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 48Er/2464/2011 bolo preukázané, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 12.9.2011 a súd o nej rozhodol uznesením zo dňa 20.9.2011.

Žalobkyňa tak nepreukázala základné skutkové tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktorý postup mala za rozporný so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Ex. por., nepreukázala že

k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe, nepreukázala žiadne prieťahy v konaní.

Nelogicky a chaoticky vyzneli aj ďalšie tvrdenia žalobkyne uvedené, bez ich preukázania, v žalobnom návrhu, a to že vyvinula enormné úsilie, aby docielila vecný postup v exekučnom konaní a primála súd na vydanie rozhodnutia a to písomnými podaniami žiadosťami a sťažnosťami z dní, 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, 30.8.2010, 23. 11.2010 a 25.5.2011, kedy v danej veci ešte ani len súdny exekútor súdu nedoručil žiadosť o udelenie poverenia. Označené písomné podania, ktorými mala žalobkyňa primäť súd k vecnému postupu v konaní ani nepredložila.

Žalobkyňa tak neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala ňou tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu, v príčinnej súvislosti s ktorým postupom mala jej vzniknúť škoda a za ktorý by mala zodpovedať žalovaná. Nárok na náhradu škody podľa Zákona nevzniká, pokiaľ nie je naplnený čo i len jeden z troch horeuvedených predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Nepreukázaním existencie nesprávneho úradného postupu bolo bez právneho významu zaoberať sa vznikom škody a jej výškou a súčasne nebolo na mieste a nebolo potrebné zisťovať ani príčinnú súvislosť medzi nepreukázaným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou.

Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázaním nesprávneho úradného postupu nepreukázala dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody proti štátu, t.j. v dôsledku neunesenia dôkazného bremena súd žalobný návrh zamietol.

Vzhľadom na nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu nemal súd za dôvodné dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom, ktorým mala byť vyčíslená výška žalobkyňi vzniknutej škody v dôsledku v žalobe ňou opísaných skutočností, ktoré doplnenie dokazovania žalobkyňa navrhla v elektronickom podaní zo dňa 10.7.2015, preto súd návrhy žalobkyne na takéto navrhnuté dokazovanie zamietol.

O trovách konania rozhodol súd tak, že vo veci úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od doručenia na Okresný súd Košice II v dvoch písomných vyhotoveniach. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok).